

Arrest

nr. 316 848 van 19 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. PAUWELS
Leopold De Waelstraat 12
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van 23 mei 2024 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 9 september 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI *loco* advocaat F. PAUWELS en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 4 januari 2020 in Turkije in het huwelijk met zijn Belgische partner en kwam op 26 oktober 2020 toe op het Belgisch grondgebied op basis van een visum type D (gezinshereniging) en werd in het bezit gesteld van een A-kaart.

1.2. De relatie van verzoeker en zijn Belgische echtgenote liep in mei 2021 op de klippen en zijn Belgische echtgenote legde op 1 december 2021 klacht neer wegens schijnhuwelijk.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 3 mei 2022 een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest met nummer 277 258 van 12 september 2022.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 7 maart 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker werd hiervan op 8 maart 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld. Het beroep tegen dit bevel werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen in zijn arrest met nummer 295 517 van 16 oktober 2023.

1.5. Op 4 december 2023 diende verzoeker een verzoek in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (verder: de vreemdelingenwet). Dit verzoek werd op 23 mei 2024 onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.12.2023 werd ingediend door :

B., I. (R.R.: (...))

nationaliteit: Turkije

geboren te (...) op (...)1989

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Betrokkene verwijst naar het gezinsleven dat hij opgebouwd zou hebben met zijn nieuwe partner, mevrouw A. Z.. Zij zouden na 15.12.2023 een aanvraag indienen tot wettelijk samenwonen. Uit het administratief dossier blijkt echter niet dat dit daadwerkelijk is gebeurd. Wat er ook van zij, er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Betrokkene kan trouwens tijdens de procedure via de moderne communicatiemiddelen contact houden met zijn partner zodoende dat de relatie van betrokkene met zijn partner niet onderbroken wordt. Betrokkene legt verder een medisch document d.d. 27.09.2023 voor waaruit blijkt dat hij de mantelzorg op zich heeft genomen van mevrouw Z.. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien mevrouw een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting tot betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Betrokkene beweert dat het begrip privéleven ruimer is dan het recht op een familie- en gezinsleven. Betrokkene toont echter niet aan dat zijn affectieve, sociale en economische banden zodanig hecht zijn of dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid dat dienstig kan verwezen worden naar art. 8 EVRM. De normale binding die ontstaat met België gedurende een precair verblijf alhier, is op zich niet voldoende om een schending van het privéleven aan te nemen. Verzoeker toont niet aan dat hij bepaalde sociale bindingen heeft opgebouwd met de Belgische gemeenschap waarin hij verblijft die dermate intens zijn dat zij deel uitmaken van zijn sociale identiteit zodat deze onder een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM vallen (cf. EHRM 23 juni 2008, Maslov t. Oostenrijk, §63). Verzoeker toont m.a.w. niet aan dat de banden die hij met België is aangegaan de gebruikelijke banden overstijgen en dat hij voor het uitoefenen van zijn privéleven zodanig is gebonden aan België dat zelfs een tijdelijk terugkeer naar Turkije uitgesloten is (RW arrest 232520 van 13 februari 2020). Er dient gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om via de gewone procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639).

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 30 jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Dat de thuisomgeving van betrokkene verwoest zou zijn door zware aardbevingen kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft. Bovendien wordt van betrokkene enkel verwacht dat hij zich wendt tot de ambassade te Ankara om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. Er wordt niet van betrokkene verwacht dat hij terugkeert naar zijn thuisomgeving om zich aldaar te vestigen.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene zich in België steeds goed heeft gedragen en nooit enige inbreuk beging tegen de openbare orde of de nationale veiligheid dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Ten slotte voor wat betreft de aangehaalde elementen (dat betrokkene een cursus Nederlands heeft gevolgd en dat hij aan een Nederlandse conversatiegroep deelneemt, dat hij naar de bibliotheek gaat, dat hij een centrum van belangen in België heeft opgebouwd, dat hij gewerkt heeft bij (...) tijdens zijn legaal verblijf, dat hij werkwilgig is en een werkbefofte kan voorleggen, dat hij niet ten laste is van de Belgische staat, dat hij loonbrieven voorlegt, dat hij een cursus maatschappelijke oriëntatie heeft afgerond, dat hij foto's voorlegt met zijn nieuwe vriendin, dat hij een eigen sociaal netwerk heeft ugebouwd van vrienden en kennissen en dat hij getuigenissen en aanbevelingen kan voorleggen waarin hij omschreven wordt als een aanwinst voor onze samenleving, een doorzetter, een aangename collega, een positieve en eerlijke mens, een behulpzame en vriendelijke persoon, een goeie vriendelijke en zeer betrouwbare vriend) dient er opgemerkt te worden dat deze elementen niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 Oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.6. Op dezelfde datum wordt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: B., I.
geboortedatum: (...)1989
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Turkije

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980). Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Uit het administratief dossier blijkt nergens dat betrokkene kinderen heeft.
Het gezins- en familieleven : De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.
De gezondheidstoestand : Betrokkene legt geen recente medische elementen aan waaruit blijkt dat hij momenteel niet zou kunnen reizen en dat er geen medische behandeling beschikbaar zou zijn in het land van herkomst.

Derhalve zijn er geen elementen die Problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

- “• Schending van de materiële motiveringsplicht / de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel,*
- Er werd geen rekening gehouden met alle elementen aangebracht door verzoeker,*
- Alle belangen moeten tegen elkaar worden afgewogen,*
- Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM)*
- Schending van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet)*

De beslissing waartegen beroep luidt als volgt :

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 September 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten :

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten :

Betrokkene beschikt niet over een geldig visum.

Verzoeker deed een aanvraag tot machtiging tot verblijf om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven zich baserend op zijn situatie en de geldende bepalingen van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet,

Artikel 9 bis §1 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende :

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België

De Raad van State omschrijft buitengewone omstandigheden als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst en onderstreept eveneens dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de "overmacht" (C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000)

De toepassing van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet houdt derhalve een dubbel onderzoek in. Eerst wordt onderzocht of er "buitengewone omstandigheden" aanwezig zijn die het rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend. Dit betreft de ontvankelijkheid van de aanvraag. Slechts indien het antwoord hierop bevestigend is, wordt nagegaan of de ingeroepen redenen om het verblijf te bekomen - de gegrondheid - voldoende zijn,

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen,

In casu besliste de gemachtigde dat de aanvraag van verzoeker onontvankelijk is omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf gewezen op zijn specifieke gezinssituatie,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag uitdrukkelijk gewezen op zijn relatie met mevrouw A. Z.. Daartoe werden door verzoeker verklaringen/getuigenissen en foto's toegevoegd aan de aanvraag. Onder meer de verklaring van mevrouw A. Z., (stuk 4.13 gevoegd bij de aanvraag)

Verzoeker heeft eveneens gewezen op de medische situatie van mevrouw A.. Door verzoeker werden medische attesten van mevrouw A. toegevoegd aan de aanvraag,

In de bestreden beslissing blijkt evenwel dat de gemachtigde bij de beoordeling van de (duurzame) relatie van verzoeker met mevrouw A. enkel verwijst naar de wettelijke samenwoning waarvoor de aanvraag nog niet werd ingediend blijkens het administratief dossier zonder rekening te houden met alle andere elementen die een duurzame relatie van verzoeker met mevrouw A. aantonen,

In casu blijkt uit de door verzoeker bij zijn aanvraag om verblijfsmachtiging overgemaakte stukken (stukken 4, 9, 10, 14, 15 en foto's) dat hij een duurzame relatie heeft met mevrouw A. sedert januari 2022 en dat hij mantelzorger is voor mevrouw A. en die aantonen dat er daadwerkelijk een beschermenswaardig gezinsleven is van verzoeker met mevrouw A.,

De gemachtigde kan deze stukken niet zomaar naast zich neerleggen bij de beoordeling van het gezinsleven van verzoeker. De gemachtigde had alle relevante factoren moeten betrekken bij zijn beoordeling onder meer de duur van de relatie met mevrouw A., de toewijding als mantelzorger ten aanzien van mevrouw A., het betrokken zijn bij de opvoeding van de kinderen van mevrouw A., elementen die een hecht gezinsleven van verzoeker aantonen,

Het feit dat er op het ogenblik van het nemen van de beslissing nog geen aanvraag wettelijke samenwoning zou zijn ingediend blijkens het dossier impliceert niet dat verzoeker geen relatie meer zou hebben met mevrouw A.,

Ten deze verwijst verzoeker naar de aanvraag tot machtiging tot verblijf waarbij verzoeker aangeeft dat hij en mevrouw A. een aanvraag wettelijke samenwoning gaan doen na het definitief worden van de echtscheiding van mevrouw A., wat nog niet het geval was op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot machtiging tot verblijf,

De gemachtigde miskent bovenstaande (gekende) gegevens hetgeen getuigt van een onredelijk en onzorgvuldig oordeel,

De beslissing faalt op dit vlak,

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende :

- 1. "Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "*

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip familie- en gezinsleven niet, noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd,

De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- en gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Serife Yigit/Turkije (GK) §93)

Het privéleven betreft het recht om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld. (EHRM 29 april 2002, Pretty t Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 September 2012, Nada/Zwitserland (GK) § 151; EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 133; Deze term neemt soms aspecten van de sociale identiteit van het individu op (EHRM 7 februari 2002, Mikulic t. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het geheel van banden tussen gevestigde Immigranten en de gemeenschap waarin zij leven maken integraal deel uit van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8 EVRM,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf benadrukt dat zijn partner mevrouw A. lijdt aan een chronische ziekte en dat hij mantelzorger is voor zijn partner overigens met goed gevolg voor mevrouw A.,

Volgens de gemachtigde kan dit element niet worden aanzien als een buitengewone omstandigheid aangezien mevrouw een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting tot verzoeker eventueel kan terugkeren naar België,

In de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde enkel in algemene bewoordingen verwijst naar het bestaan van diverse diensten die thuisverpleging aanbieden zonder een onderscheid te maken tussen wat een mantelzorger doet en wat een dienst die thuisverpleging aanbiedt, doet,

Het is kennelijk onredelijk te veronderstellen dat verzoeker zijn partner die aan een chronische ziekte lijdt en voor wie hij mantelzorger is zomaar achterlaat en waarbij een dienst van thuisverpleging zijn afwezigheid zou dienen op te vullen, wat uiteraard niet mogelijk is,

Bijkomend is dat enkel een arts zich kan uitspreken over welke zorg aangewezen is voor mevrouw A. en aangezien de gemachtigde geen arts is kan hij hier geen uitspraken over doen,

Het oordeel van de gemachtigde is hierdoor kennelijk onredelijk en onzorgvuldig,

Verzoeker doet opmerken dat de gemachtigde in de bestreden beslissing stelt dat verzoeker slechts voor een korte tijd in Turkije moet verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf,

Wat een korte tijd is, wordt niet omschreven. De gemachtigde gebruikt het critérium van een korte tijd nochtans als uitgangspunt indien de période ter sprake komt waarbinnen verzoeker dient te verblijven in Turkije om de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in te dienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post,

De tijdsperiode is ontegensprekelijk van belang in de beoordeling of het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland via de Belgische diplomatieke of consulaire post,

Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde deze tijdsperiode - dewelke fundamenteel is in de beoordeling - omschrijft als korte tijd zonder enige indicatie te geven over welke tijdsperiode men hanteert. Zelfs bij benadering wordt door de gemachtigde in de bestreden beslissing niet aangegeven welk critérium men onder korte tijd verstaat terwijl men hieraan wel een aftoetsing maakt. De gemachtigde meent immers dat verzoeker in deze niet-omschreven période korte tijd in de mogelijkheid zou zijn om in Turkije te verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf,

De beslissing faalt op dit vlak,

In de beslissing voert de gemachtigde aan dat verzoeker tijdens de procedure via de moderne communicatiemiddelen contact kan houden met zijn partner zodoende dat de relatie van verzoeker met zijn partner niet onderbroken wordt,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag benadrukt dat hij mantelzorger is voor zijn partner en hij een grote steun voor haar is,

Het volstaat ten deze niet om in algemene bewoordingen verzoeker te wijzen op de moderne communicatiemiddelen die hij kan gebruiken om contact te houden met zijn partner. De relatie met mevrouw A. wordt niet betwist noch dat verzoeker mantelzorger is voor haar. Het is onzorgvuldig dan wel kennelijk onredelijk dat de gemachtigde wijst op moderne communicatiemiddelen zonder enige indicatie te geven over hoe moderne communicatiemiddelen het voor verzoeker zouden kunnen mogelijk maken om onder meer zijn zorgende rol van mantelzorger verder te kunnen uitoefenen en hoe moderne communicatiemiddelen dit feitelijk gemis van mantelzorg kunnen goedmaken,

In zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf benadrukte verzoeker dat hij geen enkele band heeft met het land van herkomst dat hij heeft verlaten sedert zijn huwelijk in 2020. Door zijn afwezigheid aldaar heeft hij de binding met zijn land van herkomst verloren,

Het langdurig verblijf in België en de breuk met het land van herkomst, de relatie met mevrouw A. als partner en als mantelzorger vormen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet zoals aangehaald door verzoeker in zijn aanvraag,

Het is kennelijk onredelijk dat de gemachtigde stelt dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verzoeker verbleef volgens de gemachtigde immers ruim dertig jaar in Turkije en zijn verblijf in België, zijn integratie en zijn opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst,

Er werd blijkbaar geen of onvoldoende rekening gehouden met de lange période die verstreken is sedert verzoeker Turkije heeft verlaten en het verlies van de binding met het land van herkomst omwille hiervan,

Verder heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met de banden die verzoeker heeft opgebouwd met België wat blijkt uit de stukken die werden gevoegd bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf. Deze stukken worden niet op een redelijke en zorgvuldige manier betrokken bij de beoordeling,

De gemachtigde miskent bijgevolg deze gekende gegevens waardoor zijn oordeel kennelijk onredelijk en onzorgvuldig is,

Het is daarom ook kennelijk onredelijk te veronderstellen dat verzoeker in het land van herkomst bij familie, vrienden of kennissen zou kunnen verblijven en dit na zijn vertrek uit Turkije in 2020. Het langdurig verblijf in België, de aangetoonde banden met België wijzen juist op het tegendeel,

Het oordeel van de gemachtigde is derhalve kennelijk onredelijk en onzorgvuldig genomen,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf benadrukt dat het centrum van zijn belangen zich in België bevindt en dat hij zijn privéleven en gezinsleven in België heeft opgebouwd,

Het is dan ook kennelijk onredelijk door de achterhaalde situatie - met name dat de verzoeker voorheen verbleven heeft in Turkije en hij hier langdurig verbleef - thans nog steeds te beschouwen als primair ten

opzichte van de langdurige periode dat verzoeker niet meer verblijft in Turkije. Het is deze laatste période die duidelijk primeert in het leven van verzoeker,

Dat verzoeker verbleven heeft in Turkije, kan niet als primair of zelfs gelijkwaardig beschouwd worden aan het langdurig en actueel verblijf in België, temeer gelet op de door hem aangehaalde elementen in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf die juist een zeer sterke binding laten zien met België doorheen de jaren dat hij verblijvende was in België,

Het oordeel van de gemachtigde is hierdoor in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht,

De gemachtigde kan niet in alle redelijkheid stellen dat de zware aardbeving die zich heeft voorgedaan in het zuidoosten van Turkije op 6 februari 2023 een bewering is. Deze ramp werd uitvoerig toegelicht in alle media,

Het is van algemene bekendheid dat er zich op 6 februari 2023 twee zware aarbevingen hebben voorgedaan in het zuidoosten van Turkije met tienduizenden doden en gewonden tot gevolg. De provincies Adana, Adiyaman, Diyarbakir, Elazig, Gaziantep, Hatay, Kahramanmaras, Kilis, Malatya, Osmaniye en Sanliurfa werden in het bijzonder getroffen. De infrastructuur en gebouwen werden zwaar beschadigd en vele gebouwen zijn ingestort. Dit bemoeilijkt verplaatsingen en verblijf in de regio. De FOD Buitenlandse Zaken maakt er melding van op haar website, (<http://diplomatie.belgium.be>)

Verzoeker benadrukte in zijn aanvraag dat hij afkomstig is uit een van de getroffen gebieden nl. Elazig,

Bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd door verzoeker een kopie van zijn paspoort bijgevoegd. Op het paspoort staat Elazig vermeld,

Gelet op de algemene bekendheid met betrekking tot de aardbeving van 9 februari 2023 in Turkije en de vermelding van Elazig op het paspoort van verzoeker kon de gemachtigde weten dat verzoeker daadwerkelijk afkomstig is uit het door de aarbeving getroffen gebied met alle gevolgen van dien. Minstens werd door verzoeker een begin van bewijs geleverd,

Het oordeel van de gemachtigde dat de zware aardbeving niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid is hierdoor in strijd met artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet in samenhang met het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht,

Verder is het tegenstrijdig van de gemachtigde te stellen dat verzoeker korte tijd bij familie in Elazig of bij vrienden of kennissen aldaar in zijn thuisomgeving zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf en anderzijds dat men van verzoeker enkel verwacht dat hij zich wendt tot de ambassade te Ankara om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen zonder dat men van hem verwacht dat hij terugkeert naar zijn thuisomgeving,

Verzoeker beroept zich in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf op artikel 8 EVRM,

In casu dient te worden onderzocht of er een positieve verplichting zou bestaan voor de overheid om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten komen of blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privéleven, en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen,

Dit geschiedt aan de hand van de zogeheten "fair balance-toets" waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds en de samenleving anderzijds,

Verzoeker heeft in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf onder meer benadrukt dat hij een vergevorderde relatie heeft met mevrouw A. Z. voor wie hij mantelzorger en die gelet op haar chronische ziekte erg afhankelijk is van verzoeker en hij heeft een uitgebreid netwerk van sociale en economische relaties uitgebouwd blijkens de stukken gevoegd bij de aanvraag die buitengewone omstandigheden uitmaken,

Bij de belangenafweging heeft de gemachtigde geen rekening gehouden met alle concrete elementen die werden aangebracht door verzoeker bij de aanvraag tot machtiging tot verblijf,

Het oordeel van de gemachtigde is om hogerruiteengezette redenen in strijd met artikel 8 EVRM, artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in samenhang met het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht,

Aan verzoeker werd het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten,

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980)

Verzoeker is het ten deze niet eens dat bij het nemen van de beslissing een correcte evaluatie werd gemaakt die gebaseerd is op alle actueel in het dossier aanwezige elementen,

De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst zou volgens de beslissing namelijk geen breuk veroorzaken van de (eventuele) familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt,

De afwezigheid voor onbepaalde tijd van verzoeker en het feitelijk gemis brengen echter ontegensprekelijk moreel leed en lichamelijke en morele schade met zich mee,

De motivering betreft een standaardformulering die op geen enkele manier doet blijken dat de persoonlijke situatie van verzoeker daadwerkelijk werd geëvalueerd,

De beslissing faalt op dit vlak,”

2.2. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS, nr. 167.411, 02.02.2007; RvS, nr. 154.954, 14.02.2006). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (zie o.m. RvV, nr. 2085, 28.09.2007, RvV 290 024 - Pagina 4 dienstige stukken, zie o.m. RvV, nr. 2085, 28.09.2007).

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Het redelijkheidsbeginsel staat uw Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.3. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn

verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verweerder over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz.. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verweerder kon oordelen of verzoeker voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor hem onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om zijn aanvraag te doen vanuit zijn land van oorsprong of het land waar hij gemachtigd is te verblijven.

Verzoeker betoogt dat het algemeen bekend is dat in februari 2023 een zware aardbeving plaatsvond in zijn land van herkomst, dat de provincie Elazig, waarvan hij afkomstig is, getroffen werd door deze aardbeving en dat hij met de kopie van zijn paspoort bij zijn aanvraag een begin van bewijs heeft geleverd dat hij afkomstig is uit Elazig.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd met betrekking tot de aardbeving in Turkije in 2023:

“ Dat de thuisomgeving van betrokkene verwoest zou zijn door zware aardbevingen kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Betrokkene legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren, terwijl het in casu enkel bij een bewering blijft. Bovendien wordt van betrokkene enkel verwacht dat hij zich wendt tot de ambassade te Ankara om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. Er wordt niet van betrokkene verwacht dat hij terugkeert naar zijn thuisomgeving om zich aldaar te vestigen.”

Daargelaten of de aardbeving van februari 2023 in Turkije moet worden beschouwd als een algemeen bekend feit, merkt de Raad op dat de impact hiervan op verzoekers persoonlijke situatie dat niet is. Het komt verzoeker toe om de buitengewone omstandigheden waarop zijn aanvraag steunt. De loutere verwijzing naar zijn afkomst uit Elazig, laat niet toe te beoordelen of de hele streek onbewoonbaar zou zijn, hij niet meer terecht zou kunnen bij familie of vrienden, of dat de werking van de overheidsdiensten structureel is aangetast door de aardbeving. Het komt verzoeker toe dit aan te tonen.

Verzoeker toont dan ook niet aan dat het motief dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in

afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, kennelijk onredelijk is. De bestreden beslissing merkt ook terecht op dat van verzoeker enkel wordt verwacht dat hij zich wendt tot de ambassade te Ankara om via de normale procedure een machtiging tot verblijf aan te vragen. Er wordt niet van betrokkene verwacht dat hij terugkeert naar zijn thuisomgeving om zich aldaar te vestigen. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad merkt op dat verzoeker verzoekers vroegere recht op verblijf werd beëindigd op 3 mei 2022 en dat verzoekers beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werd verworpen met het arrest nr. 277 258 van 12 september 2022. Er werd hem op 7 maart 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Verzoekers beroep tegen dit bevel werd verworpen met het arrest nr. 295 517 van 16 oktober 2023. Verzoeker bevindt zich dus in een situatie waar hij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht en diende zich er van bewust diende te zijn dat hij zijn nieuwe gezinsleven heeft ontwikkeld in een periode waarin zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. In een dergelijk geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, *Paposhvili/België*, § 142).

Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). Verzoeker verwijst naar de relatie met zijn nieuwe partner, de stukken die hij ter staving van de relatie heeft aangevoerd, zijn toewijding als mantelzorger ten aanzien van zijn partner, zijn betrokkenheid bij de opvoeding van haar kinderen, de periode die verstreken is sedert hij zijn land van herkomst heeft verlaten in 2020 en het verlies van de binding met het land van herkomst omwille hiervan.

Met betrekking tot het element van de mantelzorg, wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Betrokkene legt verder een medisch document d.d. 27.09.2023 voor waaruit blijkt dat hij de mantelzorg op zich heeft genomen van mevrouw Z.. Echter, dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid aangezien mevrouw een beroep kan doen op diverse diensten die thuisverpleging aanbieden en dit in afwachting tot betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.”

Verzoeker brengt hier tegenin dat het kennelijk onredelijk was van verweerder om te veronderstellen dat een dienst van thuisverpleging verzoekers afwezigheid als mantelzorger zou dienen op te vullen en stelt dat enkel een arts zich kan uitspreken over welke zorg aangewezen is voor zijn partner. Hiermee maakt verzoeker echter zelf niet aannemelijk waarom de medische bijstand waaraan zijn partner nood heeft, niet door een dienst die thuisverpleging aanbiedt zou kunnen worden aangeboden in afwachting van zijn terugkeer naar België. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat het onzorgvuldig of kennelijk onredelijk was van verwerende partij om te wijzen op het gebruik van moderne communicatiemiddelen om contact te houden met zijn partner.

Ook uit het betoog met betrekking tot de relatie met zijn partner, zijn betrokkenheid bij de opvoeding van haar kinderen en de periode die is verstreken sinds zijn vertrek uit zijn land van herkomst in 2020, blijken geen dermate uitzonderlijke omstandigheden dat sprake zou zijn van een positieve verplichting voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen.

Gelet op bovenstaande elementen toont verzoeker niet aan dat een tijdelijke terugkeer om de aanvraag via de Belgische vertegenwoordiging in te dienen wél een disproportionele en/of onredelijke inbreuk op zijn recht op gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken.

Verzoeker bekritiseert eveneens dat verweerder geen indicatie geeft van de tijdsperiode waarin hij in zijn land van herkomst zal moeten verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Van verweerder kan niet worden verwacht dat hij de duur van deze periode specifiek zou onderzoeken. Hoger werd er reeds op gewezen dat de bewijslast inzake de buitengewone omstandigheden bij de verzoeker rust. Verzoeker diende zelf aan te tonen dat de duur van de verblijfperiode in zijn land van herkomst een onoverkomelijke hinderpaal zou zijn, die hem zou verhinderen de verblijfsaanvraag in te dienen bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT